

Arrest

nr. 160 456 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2015 met refertenummer 57091.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 november 2015.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige vijfde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk de problemen met haar gewelddadige echtgenoot die haar valselijk had beschuldigd van overspel en haar bekering tot het christendom.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 112 880 van 25 oktober 2013 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat zij niet aantoonde dat er in Iran een situatie heerste van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Haar tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 130 100 van 25 september 2014 omdat zij geen bewijselementen heeft aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 112 880 van 25 oktober 2013 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen, en haar tweede asielaanvraag verder geen elementen bevat die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest. In het kader van haar derde en vierde asielaanvraag nam de commissaris-generaal telkens beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Haar beroepen tegen die beslissingen werden respectievelijk verworpen bij 's Raads arresten nr. 136 099 van 12 januari 2015 en nr. 148 015 van 18 juni 2015.

Ter ondersteuning van haar huidige vijfde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en een vonnis van de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven d.d. 30 juni 2015 waarbij haar echtscheiding op basis van duurzame ontwrichting werd uitgesproken, neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal) waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst er vooreerst op dat het middel onontvankelijk is waar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van haar vorige asielaanvragen. De Raad is te dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep uit te spreken over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Zo dient er op te worden gewezen dat daar waar verzoekster wederom verwijst naar haar traumatische ervaringen die zij in Iran en in België heeft meegemaakt en naar de psychologische problemen waarmee zij te kampen heeft, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag reeds terecht oordeelde dat het door haar toen neergelegde medisch attest waarin verklaard wordt dat zij aan een depressie lijdt geenszins een concreet uitsluitsel geeft over de oorzaak van haar psychische problemen. In de mate verzoekster verwijst naar haar facebook-pagina en stelt dat haar internetgedrag in strijd is met de islamitische regels van Iran, benadrukt de Raad dat ook dit asielmotief reeds werd beoordeeld in het kader van haar vorige asielaanvragen. De Raad herhaalt dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd.

De verwijzing van verzoekster naar algemene informatie betreffende religieuze minderheden, is te dezen niet dienstig vermits reeds in het kader van haar vorige asielaanvragen geoordeeld werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar oprechte bekering tot het katholicisme.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 november 2015, voert verzoekende partij aan dat in de beschikking geen antwoord wordt gegeven over de originele documenten die zij heeft ingediend, namelijk het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven en het feit dat dit vonnis door een deurwaarder werd/wordt betekend aan haar echtgenoot in Iran, zodat zowel verzoekende partij haar echtgenoot als de Iraanse overheid op de hoogte zijn van haar relatie met een andere (christelijke) man.

4.2. Betreffende verzoekende partij haar kritiek dat in de beschikking geen antwoord wordt gegeven op de originele documenten die zij heeft ingediend, namelijk het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven en het feit dat dit vonnis door een deurwaarder werd/wordt betekend aan haar echtgenoot in Iran, wijst de Raad op hetgeen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot het door verzoekende partij bij onderhavige asielaanvraag aangebrachte vonnis wordt gesteld, met name: *“Opnieuw verwijst u naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U legt weliswaar een vonnis van de Leuvense familierechtbank d.d. 30 juni 2015 neer om aan te tonen dat u tot voor deze datum nog steeds getrouwd was met Mehran Aleshahidi. Volgens uw verklaringen zou u in Iran nog steeds gehuwd zijn met hem, want het vonnis heeft geen gevolgen binnen het Iraanse recht (CGVS, blz. 4). Echter, dit vonnis kwam louter tot stand op basis van uw eigen verklaringen en op basis van de door u neergelegde documenten voor de rechtbank van eerste aanleg die u ook in het kader van uw opeenvolgende asielaanvragen op het Commissariaat-generaal neerlegde, met name uw identiteitsboekje (shenasnameh) met de vertaling van het document, uw nationale kaart (mellikaart) en uw huwelijksboekje. Het Commissariaat-generaal oordeelde in uw voorgaande asielaanvragen echter reeds dat deze documenten hoogstens aantonen dat u ooit gehuwd bent geweest – wat op zich niet wordt betwist –, maar dat deze documenten geenszins uw huidige/recente burgerlijke staat (in Iran) kunnen aantonen. Wederom legde u geen enkel overtuigend bewijs, i.e. recente Iraanse documenten, neer van uw recente burgerlijke staat (in Iran). Dat een Belgische rechter recent uw scheiding in België uitsprak, doet aan deze vaststellingen betreffende uw burgerlijke staat in Iran bijgevolg geen enkele afbreuk.”* De Raad wijst er vervolgens op dat in de beschikking werd vastgesteld dat verzoekende partij het blijkens haar verzoekschrift weliswaar niet eens is met dit motief en de andere motieven uit de bestreden beslissing, doch dat zij voormelde en de andere bevindingen in de bestreden beslissing niet ontkracht of weerlegt, daar zij zich in haar beroepschrift immers beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek. Verzoekende partij werpt met haar betoog ter terechtzitting geen ander licht op deze vaststelling. Zij ontkracht, noch weerlegt hoe dan ook geenszins de pertinente vaststelling dat zij heden bij haar huidige vijfde asielaanvraag wederom geen enkel overtuigend bewijs, in het bijzonder te denken aan recente Iraanse documenten, neerlegt die haar huidige/recente burgerlijke staat in Iran kunnen aantonen.

Verzoekende partij haar stelling dat zowel haar echtgenoot als de Iraanse overheid op de hoogte zijn van haar relatie met een andere (christelijke) man, is een blote bewering die zij geenszins *in concreto* met objectieve en valabele elementen aannemelijk of geloofwaardig maakt. Het werpt overigens geen ander licht op en doet hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat zij tot op heden, en inmiddels bij haar vijfde asielaanvraag, haar huidige/recente burgerlijke staat in Iran (nog steeds) niet met

objectieve gegevens weet aan te tonen. Daarenboven toont verzoekende partij geenszins aan dat het vonnis van de Leuvense rechtbank ooit werd betekend aan haar echtgenoot in Iran.

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 16 november 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS